HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a patra)

3 martie 2016*

„Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Securitate socială — Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 — Articolul 46b — Regulamentul (CE) nr. 883/2004 — Articolul 54 — Pensii pentru limită de vârstă — Reguli pentru prevenirea cumulului — Persoane care beneficiază de o pensie pentru limită de vârstă potrivit regimului național și de o pensie de funcționar potrivit regimului dintr-un alt stat membru — Reducerea cuantumului pensiei pentru limită de vârstă”

În cauza C-12/14,

având ca obiect o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor formulată în temeiul articolului 258 TFUE, introdusă la 10 ianuarie 2014,

**Comisia Europeană**, reprezentată de K. Mifsud-Bonnici și de D. Martin, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

reclamantă,

împotriva

**Republicii Malta**, reprezentată de A. Buhagiar și de P. Grech, în calitate de agenți,

pârâtă,

susținută de:

**Republica Austria**, reprezentată de C. Pesendorfer și de G. Hesse, în calitate de agenți;

**Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord**, reprezentat de J. Beeko, de S. Behzadi-Spencer și de V. Kaye, în calitate de agenți, asistate de T. de la Mare, QC,

intervenientе,

CURTEA (Camera a patra),

compusă din domnul L. Bay Larsen, președintele Camerei a treia, îndeplinind funcția de președinte al Camerei a patra, domnii J. Malenovský și M. Safjan și doamnele A. Prechal (raportor) și K. Jürimäe, judecători,

avocat general: domnul Y. Bot,

grefier: doamna V. Giacobbo-Peyronnel, administrator,

* Limba de procedură: engleza.

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 16 iulie 2015,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 12 noiembrie 2015,

pronunță prezenta

## Hotărâre

1 Prin intermediul cererii introductive, Comisia Europeană solicită Curții să constate că, deducând din pensiile pentru limită de vârstă malteze cuantumul pensiilor din cadrul funcției publice din alte state membre, Republica Malta a încălcat obligațiile care îi revin în temeiul articolului 46b din Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 al Consiliului din 14 iunie 1971 privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați, cu lucrătorii care desfășoară activități independente și cu membrii familiilor acestora care se deplasează în cadrul Comunității, în versiunea modificată și actualizată prin Regulamentul (CE) nr. 118/97 al Consiliului din 2 decembrie 1996 (JO 1997, L 28, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 4, p. 35), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 592/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iunie 2008 (JO L 177, p. 1, denumit în continuare „Regulamentul nr. 1408/71”), precum și al articolului 54 din Regulamentul (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială (JO L 166, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 82), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (UE) nr. 465/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 22 mai 2012 (JO L 149, p. 4, denumit în continuare „Regulamentul nr. 883/2004”).

### Cadrul juridic

*Dreptul Uniunii*

Regulamentul nr. 1408/71

2 Articolul 1 din Regulamentul nr. 1408/71, intitulat „Definiții”, prevede la litera (j):

„În sensul prezentului regulament:

[…]

(j) legislație înseamnă, pentru fiecare stat membru, actele cu putere de lege, normele administrative, dispozițiile statutare și orice alte măsuri de punere în aplicare, prezente sau viitoare, care privesc ramurile și regimurile de securitate socială prevăzute la articolul 4 [alineatul (1)].

[…]”

3 Articolul 4 din acest regulament, intitulat „Probleme reglementate”, prevede la alineatul (1) litera (c):

„Prezentul regulament se aplică tuturor legislațiilor referitoare la următoarele domenii de securitate socială:

[…]

(c) prestații pentru limită de vârstă;

[…]”

4 Articolul 5 din regulamentul menționat prevede obligația statelor membre de a face declarații privind domeniul de aplicare al acestuia. El are următorul cuprins:

„Statele membre specifică legislația și regimurile menționate la articolul 4 [alineatul (1)] în declarații care trebuie notificate și publicate conform articolului 97.”

5 Articolul 46b din același regulament, intitulat „Dispoziții speciale aplicabile în cazul cumulului prestațiilor de aceeași natură în temeiul legislației a două sau mai multe state membre”, prevede:

„(1) Dispozițiile cu privire la reducere, suspendare sau retragere stabilite de legislația unui stat membru nu sunt aplicabile unei prestații calculate în conformitate cu articolul 46 alineatul (2).

(2) Dispozițiile cu privire la reducere, suspendare sau retragere stabilite de legislația unui stat membru se aplică unei prestații calculate în conformitate cu articolul 46 alineatul (1) litera (a) punctul (i) numai dacă prestația respectivă este:

(a) o prestație menționată în anexa IV partea D, al cărei cuantum nu depinde de durata perioadelor de asigurare sau de rezidență realizate

sau

(b) o prestație al cărei cuantum este stabilit pe baza unei perioade fictive considerate a fi fost realizată între data producerii riscului și o dată ulterioară. În cel din urmă caz, respectivele dispoziții se aplică în cazul cumulului unei astfel de prestații:

(i) cu o prestație de aceeași natură, cu excepția cazului în care a fost încheiat un acord între două sau mai multe state membre conform căruia una sau aceeași perioadă fictivă să nu poată fi luată în considerare de două sau mai multe ori

sau

(ii) cu o prestație de tipul prevăzut la litera (a).

Prestațiile prevăzute la literele (a) și (b) și acordurile sunt menționate în anexa IV partea D.”

6 Articolul 97 din Regulamentul nr. 1408/71, intitulat „Notificarea în temeiul unor dispoziții”, prevede:

„(1) Notificările menționate la […] articolul 5 […] se transmit președintelui Consiliului [Uniunii Europene]. Acestea indică data intrării în vigoare a legilor și regimurilor respective […].

(2) Notificările primite în conformitate cu dispozițiile alineatului (1) se publică în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.”

Regulamentul nr. 883/2004

7 Regulamentul nr. 1408/71 a fost înlocuit cu Regulamentul nr. 883/2004, care, în conformitate cu articolul 91 din acesta din urmă și cu articolul 97 din Regulamentul (CE) nr. 987/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 septembrie 2009 de stabilire a procedurii de punere în aplicare a Regulamentului nr. 883/2004 (JO L 284, p. 1), a devenit aplicabil de la 1 mai 2010, dată la care Regulamentul nr. 1408/71 a fost abrogat.

8 Articolul 1 din Regulamentul nr. 883/2004 definește termenul „legislație” după cum urmează:

„În sensul prezentului regulament:

[…]

(l) prin «legislație» se înțelege pentru fiecare stat membru actele cu putere de lege și actele administrative, precum și orice alte măsuri de aplicare care se referă la ramurile de securitate socială prevăzute de articolul 3 alineatul (1).

[…]”

9 Articolul 3 din acest regulament, intitulat „Domeniul de aplicare material”, prevede la alineatul (1) litera (d):

„Prezentul regulament se aplică tuturor legislațiilor referitoare la ramurile de securitate socială privind:

[…]

(d) prestațiile pentru limită de vârstă;

[…]”

10 Articolul 9 din regulamentul menționat, intitulat „Declarații ale statelor membre privind domeniul de aplicare a prezentului regulament”, are următorul conținut:

„(1) Statele membre notifică în scris Comisiei […] legislațiile și regimurile prevăzute la articolul 3 […]. Aceste notificări indică data de la care prezentul regulament se va aplica regimurilor specificate de statele membre în declarațiile lor.

(2) Notificările menționate se transmit anual Comisiei […] și sunt făcute publice în mod corespunzător.”

11 Potrivit articolului 54 din același regulament, intitulat „Cumulul prestațiilor de același tip”:

„(1) În cazul în care se cumulează prestații de același tip cuvenite în temeiul legislației a două sau mai multe state membre, clauzele pentru prevenirea cumulului prevăzute de legislația unui stat membru nu se aplică în cazul unei prestații prorata.

(2) Clauzele pentru prevenirea cumulului se aplică unei prestații autonome doar în cazul în care prestația respectivă este:

(a) o prestație a cărei valoare nu depinde de durata perioadelor de asigurare sau rezidență

sau

(b) o prestație a cărei valoare se determină în funcție de o perioadă creditată, considerată realizată între data la care s-a produs materializarea riscului și o dată ulterioară, care se suprapune cu:

(i) o prestație de același tip, cu excepția cazului în care s-a încheiat un acord între două sau mai multe state membre pentru a se evita ca aceeași perioadă creditată să fie luată în considerare de mai multe ori

sau

(ii) o prestație de tipul prevăzut la litera (a).

Prestațiile și acordurile prevăzute la literele (a) și (b) sunt enumerate în anexa IX.”

Directiva 98/49/CE

12 Articolul 1 din Directiva 98/49/CE a Consiliului din 29 iunie 1998 privind protecția dreptului la pensie suplimentară al lucrătorilor salariați și al lucrătorilor care desfășoară activități independente care se deplasează în cadrul Comunității (JO L 209, p. 46, Ediție specială, 05/vol. 5, p. 91) are următorul cuprins:

„Scopul prezentei directive este acela de a proteja drepturile membrilor regimurilor de pensie suplimentară care se deplasează dintr-un stat membru în altul, contribuind astfel la eliminarea obstacolelor în calea liberei circulații a lucrătorilor salariați și a lucrătorilor care desfășoară activități independente în cadrul Comunității. O asemenea protecție se referă la dreptul la pensie în cadrul atât al regimurilor facultative de pensie suplimentară, cât și al celor obligatorii, cu excepția celor reglementate de Regulamentul […] nr. 1408/71.”

*Dreptul național*

Dreptul maltez

13 Articolul 56 din Legea malteză privind securitatea socială (Maltese Social Security Act) prevede:

„Atunci când o persoană are dreptul la o pensie pentru limită de vârstă, alta decât o pensie pentru limită de vârstă care a fost, în orice moment, comutată în totalitate, orice pensie dobândită în conformitate cu dispozițiile articolelor 53-55 din prezenta parte se reduce cu cuantumul acestei pensii pentru limită de vârstă.”

Dreptul Regatului Unit

14 Cele trei regimuri de pensii în vigoare în Regatul Unit și aplicabile în prezenta cauză sunt regimul de pensii al serviciului național de sănătate (National Health Service Pension Scheme), regimul principal de pensii din cadrul funcției publice (Principal Civil Service Pension Scheme) și regimul de pensii al forțelor armate din 1975 (Armed Forces Pension Scheme 1975), în măsura în care acesta din urmă privește membrii personalului Forței Aeriene Regale (Royal Air Force) încadrați în muncă înainte de 6 aprilie 2005 (denumite în continuare, împreună, „regimurile de pensii în discuție”). Regimul principal de pensii al funcției publice și regimul de pensii al serviciului național de sănătate au fost adoptate pe baza Legii din 1972 privind pensiile (Superannuation Act 1972). Dispozițiile privind regimul de pensii aplicabil membrilor Forței Aeriene Regale care figurează în regimul de pensii al forțelor armate din 1975 au fost adoptate pe baza competențelor conferite în temeiul Legii din 1917 privind forța aeriană (constituire) [Air Force (Constitution) Act 1917].

**Procedura precontencioasă**

15 La 25 noiembrie 2010, în urma a trei petiții depuse la Parlamentul European de cetățeni maltezi care s-au plâns de faptul că cuantumul pensiei pe care o primeau în temeiul regimurilor de pensii în discuție era dedus din pensia lor legală malteză pentru limită de vârstă, în conformitate cu articolul 56 din Legea malteză privind securitatea socială, Comisia a adresat Republicii Malta o scrisoare de punere

în întârziere prin care atrăgea atenția acestui stat membru asupra posibilei incompatibilități a acestei dispoziții naționale cu articolul 46b din Regulamentul nr. 1408/71 și cu articolul 54 din Regulamentul nr. 883/2004.

16 Republica Malta a răspuns la această punere în întârziere prin scrisorile din 27 ianuarie și din 28 decembrie 2011.

17 Prin scrisoarea din 28 februarie 2012, Comisia a adresat Republicii Malta un aviz motivat în care și-a reiterat poziția și a invitat statul membru respectiv să se conformeze avizului motivat în termen de două luni de la notificarea acestuia. Republica Malta și-a menținut poziția printr-o scrisoare din 25 iulie 2012.

18 Întrucât a considerat nesatisfăcător răspunsul oferit de Republica Malta, Comisia a decis să formuleze prezenta acțiune.

19 Prin deciziile președintelui Curții din 4 august 2014 au fost admise cererile de intervenție în cadrul prezentei acțiuni, în susținerea concluziilor Republicii Malta, formulate de Republica Austria și de Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord.

## Cu privire la acțiune

### *Cu privire la admisibilitate*

#### Argumentele părților

20 Republica Malta contestă admisibilitatea prezentei acțiuni pentru motivul că Comisia ar fi trebuit să o îndrepte nu împotriva sa, ci împotriva Regatului Unit.

21 Republica Malta arată că regimurile de pensii în discuție nu au fost menționate în declarațiile făcute de Regatul Unit în temeiul articolului 5 din Regulamentul nr. 1408/71 și al articolului 9 alineatul (1) din Regulamentul nr. 883/2004 pentru motivul că Regatul Unit apreciază că aceste pensii nu intră în domeniul de aplicare material al regulamentelor respective. Potrivit Republicii Malta, dacă Comisia se opune unei declarații făcute de un stat membru în ceea ce privește prestațiile care intră în domeniul de aplicare al unui regulament privind securitatea socială, ea este ținută să urmărească examinarea acestui dosar direct cu statul membru în cauză. În speță, singurul stat membru în măsură să aducă argumente și elemente de probă ar fi Regatul Unit. Astfel, o acțiune împotriva Republicii Malta ar constitui o încălcare a dreptului la un proces echitabil.

22 Regatul Unit, care susține argumentul Republicii Malta, arată că Comisia săvârșește un abuz de putere prin faptul că utilizează procedura prevăzută la articolul 258 TFUE pentru a pune în discuție măsurile luate de alt stat membru. Potrivit Regatului Unit, statul membru care face obiectul acestei puneri în discuție este lipsit de protecția conferită de procedura de constatare a neîndeplinirii obligațiilor și, chiar dacă intervenția sa este admisă, el nu dispune în acest context decât de drepturi procedurale mai limitate.

23 Comisia solicită respingerea excepției de inadmisibilitate invocate de Republica Malta și de Regatul Unit.

Aprecierea Curții

24 Rezultă din jurisprudența constată a Curții că revine Comisiei, atunci când consideră că un stat membru nu și-a îndeplinit obligațiile, sarcina de a evalua oportunitatea introducerii unei acțiuni împotriva statului respectiv, de a stabili dispozițiile pe care acesta le-a încălcat și de a alege momentul în care va iniția împotriva acestuia procedura de constatare a neîndeplinirii obligațiilor, considerentele care determină această alegere neputând afecta admisibilitatea acțiunii formulate (a se vedea Hotărârea Comisia/Polonia, C-311/09, EU:C:2010:257, punctul 19 și jurisprudența citată).

25 Având în vedere această marjă de apreciere, neexercitarea unei acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor împotriva unui stat membru nu este relevantă pentru a aprecia admisibilitatea unei acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor introduse împotriva unui alt stat membru. Prin urmare, admisibilitatea prezentei acțiuni nu poate fi pusă în discuție prin faptul că Comisia nu a introdus o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor împotriva Regatului Unit.

26 În ceea ce privește motivul întemeiat pe un pretins abuz de putere, este suficient să se amintească faptul că, în conformitate cu jurisprudența constantă a Curții, Comisia nu trebuie să demonstreze existența unui interes de a exercita acțiunea și nici să indice motivele care au determinat-o să introducă o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor. Or, în speță, din moment ce obiectul acțiunii descris în cererea introductivă corespunde obiectului litigiului, astfel cum a fost definit în scrisoarea de punere în întârziere și în avizul motivat, nu se poate susține în mod valabil că ar fi fost săvârșit un abuz de putere de către Comisie (a se vedea în acest sens Hotărârea Comisia/Spania, C-562/07, EU:C:2009:614, punctul 25 și jurisprudența citată).

27 Astfel cum a arătat avocatul general la punctul 40 din concluzii, admisibilitatea unei acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor îndreptate împotriva unui stat membru nu poate fi repusă în discuție nici ca urmare a faptului că Curtea ar fi pusă în situația, în cadrul acestei acțiuni, să precizeze calificarea în raport cu dreptul Uniunii a unui regim din alt stat membru. O asemenea precizare nu este nici de natură să conducă la încălcarea drepturilor procedurale ale acestui din urmă stat, care este intervenient în procedură.

28 Din considerațiile care precedă rezultă că prezenta acțiune este admisibilă.

*Cu privire la fond*

Argumentele părților

29 În cererea introductivă, Comisia arată, în primul rând, că regimurile de pensii în discuție intră în domeniul de aplicare al Regulamentelor nr. 1408/71 și nr. 883/2004.

30 Potrivit acestei instituții, regimurile de pensii din cadrul funcției publice din Regatul Unit, pe de o parte, prevăd prestații pentru limită de vârstă, în sensul articolului 4 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 1408/71 și al articolului 3 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul nr. 883/2004, și, pe de altă parte, sunt întemeiate pe „legislație”, în sensul articolului 1 litera (j) primul paragraf și al articolului 1 litera (l) primul paragraf din regulamentele menționate.

31 În al doilea rând, Comisia susține că articolul 46b din Regulamentul nr. 1408/71 și articolul 54 din Regulamentul nr. 883/2004 se opun unei dispoziții de drept național precum articolul 56 din Legea malteză privind securitatea socială în măsura în care aceasta prevede reducerea cuantumului pensiei pentru limită de vârstă plătite în temeiul legislației malteze până la concurența cuantumului pensiei funcției publice din Regatul Unit.

32 În memoriul său în răspuns, Republica Malta, susținută în această privință de Republica Austria și de Regatul Unit, arată în special că este ținută de faptul că regimurile britanice nu au fost niciodată menționate în declarațiile făcute de Regatul Unit în conformitate cu articolul 5 din Regulamentul nr. 1408/71 și cu articolul 9 din Regulamentul nr. 883/2004. Statele membre nu pot fi obligate să evalueze în mod independent natura prestațiilor acordate de alte state membre, neglijând astfel declarațiile făcute de acestea în conformitate cu dispozițiile menționate. O asemenea susținere ar aduce atingere valorii juridice și statutului acestor declarații ale statului membru în cauză, ar compromite integralitatea sistemului de coordonare a securității sociale instituit prin aceste regulamente și ar atrage dificultăți de ordin practic și administrativ.

33 Republica Malta, susținută în această privință de Regatul Unit, arată de asemenea că regimurile de pensii din cadrul funcției publice din Regatul Unit pot fi considerate regimuri suplimentare de pensii care intră în domeniul de aplicare al Directivei 98/49. Atunci când un stat membru nu a făcut o declarație în temeiul Regulamentului nr. 1408/71 sau al Regulamentului nr. 883/2004 și când acest stat membru pare să considere că regimurile de pensii intră în domeniul de aplicare al Directivei 98/49, ar trebui să se considere că aceste pensii sunt excluse din domeniul de aplicare al Regulamentelor nr. 1408/71 și nr. 883/2004.

34 Comisia, potrivit căreia Directiva 98/49 nu este aplicabilă în speță, răspunde că lipsa menționării regimurilor de pensii în discuție în declarațiile făcute de Regatul Unit nu poate fi considerată de Republica Malta drept o dovadă a faptului că aceste regimuri nu intră în domeniul de aplicare al dispozițiilor în cauză. Potrivit Comisiei, rezultă din jurisprudența constantă a Curții că Republica Malta ar fi trebuit să aprecieze aplicabilitatea Regulamentelor nr. 1408/71 și nr. 883/2004 în cazul regimurilor de pensii britanice nu prin prisma faptului că o prestație este sau nu este calificată drept „prestație de securitate socială” de legislația națională, ci pe baza elementelor constitutive ale prestației în cauză.

Aprecierea Curții

35 Obiecțiunile formulate de Comisie urmăresc să se constatate, mai întâi, că statele membre au obligația de a verifica legislația unui alt stat membru pentru a se asigura că această legislație, în pofida faptului că nu a făcut obiectul declarației acestui stat membru în temeiul articolului 5 din Regulamentul nr. 1408/71 sau al articolului 9 alineatul (1) din Regulamentul nr. 883/2004, intră în domeniul de aplicare material al acestor regulamente, apoi, că o asemenea verificare, dacă ar fi fost efectuată de Republica Malta, ar fi trebuit să conducă la concluzia că regimurile de pensii în discuție prevăd prestații pentru limită de vârstă și sunt întemeiate pe legislații care intră în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1408/71, precum și al Regulamentului nr. 883/2004 și, în sfârșit, că, în consecință, aplicarea articolului 56 din Legea malteză privind securitatea socială, în măsura în care interzice cumulul prestațiilor care rezultă din regimurile de pensii în discuție cu pensia pentru limită de vârstă datorată în temeiul legislației malteze, este incompatibilă cu articolul 46b din Regulamentul nr. 1408/71 și cu articolul 54 din Regulamentul nr. 883/2004.

36 În ceea ce privește articolul 5 din Regulamentul nr. 1408/71 și articolul 9 alineatul (1) din Regulamentul nr.°883/2004, acestea impun statelor membre obligația de a declara legislațiile și regimurile referitoare la prestații de securitate socială care intră în domeniul de aplicare material al acestor regulamente și cărora aceste state membre sunt ținute să li se conformeze, respectând totodată cerințele care rezultă din articolul 4 alineatul (3) TUE.

37 Astfel, din principiul cooperării loiale, enunțat la articolul 4 alineatul (3) TUE, rezultă că, în vederea declarațiilor prevăzute la articolul 5 din Regulamentul nr. 1408/71 și la articolul 9 alineatul (1) din Regulamentul nr. 883/2004, orice stat membru trebuie să efectueze o examinare diligentă a propriilor regimuri de securitate socială și, dacă este necesar, la capătul acestei examinări să declare că ele intră în domeniul de aplicare al acestor regulamente (a se vedea prin analogie Hotărârea FTS, C-202/97,

EU:C:2000:75, punctul 51, și Hotărârea Herbosch Kiere, C-2/05, EU:C:2006:69, punctul 22). Rezultă de asemenea din acest principiu că celelalte state membre au dreptul să se aștepte ca statul membru în cauză să se fi conformat acestor obligații.

38 Astfel, aceste declarații creează prezumția că legislațiile naționale declarate în temeiul articolului 5 din Regulamentul nr. 1408/71 sau al articolului 9 din Regulamentul nr. 883/2004 intră în domeniul de aplicare al acestor regulamente și leagă în principiu celelalte state membre. Invers, în măsura în care un stat membru s-a abținut să declare o legislație națională în temeiul regulamentelor amintite, celelalte state membre pot deduce, în principiu, din aceasta că legislația respectivă nu intră în domeniul de aplicare material al regulamentelor menționate.

39 De asemenea, atât timp cât declarațiile făcute de un stat membru nu sunt modificate sau retrase, celelalte state membre trebuie să țină seama de ele. Revine statului membru care a făcut declarația sarcina de a reevalua temeinicia acesteia și, dacă este cazul, de a o modifica atunci când un alt stat membru manifestă îndoieli în ceea ce privește exactitatea acestor declarații (a se vedea în acest sens Hotărârea Bank și alții, C-178/97, EU:C:2000:169, punctul 43).

40 Această concluzie nu implică însă faptul că un stat membru este lipsit de orice posibilitate de a reacționa atunci când are cunoștință despre informații care suscită îndoieli cu privire la exactitatea declarațiilor făcute de un alt stat membru.

41 În primul rând, dacă declarația ridică semne de întrebare, iar statele membre nu reușesc să se pună de acord, printre altele, cu privire la calificarea legislațiilor sau a regimurilor în cadrul domeniului de aplicare al Regulamentelor nr. 1408/71 și nr. 883/2004, acestea au posibilitatea să se adreseze comisiei administrative prevăzute la articolele 80 și 81 din Regulamentul nr. 1408/71, precum și la articolele 71 și 72 din Regulamentul nr. 883/2004. În al doilea rând, în cazul în care comisia administrativă nu reușește să concilieze punctele de vedere ale statelor membre cu privire la legislația aplicabilă în speță, revine eventual statului membru care se îndoiește de exactitatea unei declarații a unui alt stat membru sarcina să se adreseze Comisiei sau, în ultimă instanță, să inițieze o procedură în temeiul articolului 259 TFUE, pentru a permite Curții să examineze, cu ocazia unei asemenea acțiuni, problema legislației aplicabile (a se vedea în acest sens Hotărârea Bank și alții, C-178/97, EU:C:2000:169, punctul 44).

42 Având în vedere argumentele prezentate de Comisie, trebuie adăugat că constatarea că un stat membru trebuie să țină seama de declarația unui alt stat membru nu este în contradicție nici cu jurisprudența Curții (a se vedea în special Hotărârea Beerens, 35/77, EU:C:1977:194, punctul 9, precum și Hotărârea Hliddal și Bornand, C-216/12 și C-217/12, EU:C:2013:568, punctul 46) potrivit căreia trebuie să se considere că împrejurarea că un stat membru a inclus o lege sau o reglementare națională în declarația sa în temeiul articolului 5 din Regulamentul nr. 140871 sau al articolului 9 din Regulamentul nr. 883/2004 conduce la concluzia că prestațiile acordate pe baza acestei legi sunt prestații de securitate socială în sensul acestor regulamente, în timp ce împrejurarea că o lege sau o reglementare nu a făcut obiectul unei asemenea declarații nu poate, prin ea însăși, să conducă la concluzia că această lege sau această reglementare nu intră în domeniul de aplicare al regulamentelor menționate.

43 Astfel, chiar în lipsa unei obligații generale a statelor membre de a verifica dacă legislația celorlalte state membre intră în domeniul de aplicare material al Regulamentelor nr. 1408/71 și nr. 883/2004, o instanță națională sesizată cu un litigiu referitor la o asemenea lege sau la o asemenea reglementare poate fi oricând chemată să examineze calificarea regimului în discuție în cauza care îi este deferită și să sesizeze Curtea, dacă este cazul, cu o întrebare preliminară referitoare la aceasta.

44 În schimb, nu rezultă din niciunul dintre cele două articole în discuție că alte state membre decât cel care a instituit legea sau reglementarea menționată fără a o declara ar avea datoria să determine din proprie inițiativă dacă trebuie totuși să se considere că aceasta intră în domeniul de aplicare material al regulamentelor în cauză.

45 Rezultă din cele ce precedă că în mod eronat Comisia a întemeiat prezenta acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor pe existența unei obligații generale în sarcina statelor membre de a verifica dacă legislațiile celorlalte state membre, în pofida faptului că nu au făcut obiectul unei declarații în temeiul articolului 5 din Regulamentul nr. 1408/71 sau al articolului 9 alineatul (1) din Regulamentul nr. 883/2004, intră totuși în domeniul de aplicare material al regulamentelor menționate.

46 În consecință, acțiunea trebuie respinsă în totalitate.

**Cu privire la cheltuielile de judecată**

47 În temeiul articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Republica Malta a solicitat obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată, iar Comisia a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată. În conformitate cu articolul 140 din Regulamentul de procedură, Republica Austria și Regatul Unit suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a patra) declară și hotărăște:

**1) Respinge acțiunea.**

**2) Obligă Comisia Europeană la plata cheltuielilor de judecată.**

**3) Republica Austria și Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Semnături